

Рано, рано се събудихъ,
 чухъ отъ мама блага вестъ:
 — Ставай, синко, не чуди се, —
 орѣха ще брулимъ днесъ!

Стегнатъ бързо, припахъ въ
 двора,
 безъ да хапна хлѣбъ дори;
 тамъ заварихъ да говорятъ:
 татко, братя и сестри.

Въ пожълтѣлата градина,
 срѣдъ посърнали цвѣтя, —

влѣзе нашата дружина,
 въ дѣждъ отъ падащи листа.

Въ мигъ, на орѣха клонати,
 бати стѣпи съ леснина:
 съ прѣтъ зашиба, и земята
 съ плодъ обилень се постла.

То бѣ викове и пѣсни,
 сякашъ бѣше чудень май:
 день на орѣхитѣ прѣсни,
 день на радости безъ край!

Ненчо Савовъ

ЛЯСТОВИЧКА И ДЕТЕ

Лястовичката:

Спри, дете, при менъ за мигъ
 и кажи ми, изъ махлата
 защо тичатъ днесъ децата
 съ пѣсни и съсъ весель вѣкъ?
 Като насъ ли на ята
 ще летите надъ свѣта
 за далечень топълъ югъ?

Детето:

Не, оставаме си тукъ.
 Ний не сме прелетни птици,
 ний сме само ученици.

Изъ балкана цѣло лѣто
 и на плажа край морето
 ний лѣтувахме чудесно
 и се върнахме съсъ пѣсни.
 Сбираме се днеска тука
 за да учиме наука.
 Ето, чувашъ ли гласеца
 на другаря ни — звънеца?
 Той ни вика съ ясенъ гласъ
 да започнемъ първи часъ.
 Днесъ е пръвъ учебень день,
 затуй всѣки е засмѣнъ!

Лжчезаръ Станчевъ